

LA RESSONÀNCIA*

Enllà de la mar,
sota un turó de la costa d'Itaca,
- entre terra i cel, entre vida i mort,
transitada per les belles nàiades-
Homer hi esmentà una cova amb dues entrades:
una orientada al sud pel pas dels deus,
l'altra al nord pel pas dels homes.

Aquí,
prop de la costa de Baetulo,
en hores intempestives
sovintejo un vell conegut turó,
on un túnel de llum càlida
-aliè a espai i temps-
m'acull i m'embolcalla.

Estirat en la serena penombra,
envoltat de sacerdots amb túnica blanca,
m'envaeix una calma callada, i
aprofito, precisament per pensar-hi:
en el temps transcorregut i
en el que - segons el resultat-
resta encara per ser viscut.

M'imagino pelegrí en terra arcaica,
cercant litúrgies i somnis guaridors sota les nits d'Epidaure,
amatent a que un iatromantis s'atansi
i, a cau d'orella, em xiuxiuegi secrets antics.
En comptes, una veu asèptica i forana em diu:
“Coja aire, suelte el aire, no respire, ... vuelva a respirar”.
Me n'alegro i ho faig amb intensitat.

Em violenta la vena el contrast,
un reguitzell de frisances se'm fa viu dins el braç
i ressonen altius els trons de la tempesta.
Un llarg silenci ... i algú crida: "ja està".
Surto del túnel, m'aixeco, em vesteixo,
obro la porta al mon, abandono el temple i
a traves de la fosca, condueixo vers l'enigma del demà.

Lluny,
als roquissers de Phorcys
hi panteixen suau les ones
i la cova de doble entrada
roman - tal i com Ulisses la retrobà-
vora l'olivera, ombrívola i plàcida,
guardant, l'etern misteri del llindar.

- **nota:** percepcions d'un metge pacient tot remembrant el cant XIII de l'Odissea.